千

Той влезе в банята. Заключи отвътре. Тогава осъзна, че банята всъщност беше единственото място в цялата болница, където можеше, поне за малко, да остане съвсем сам. Никой няма да връхлети, никой не може да го обезпокои. Никакви инжекции, никакви лекарства. Малко свобода. Дори вратите на тоалетните не се заключваха – да не би някой да припадне затворен вътре. Но банята – да, ето това е разкош! Горски се усмихна. Подобряваше се, скоро щяха да го изпишат. А ето и сега имаше малко време – само за себе си.
Седемдесет и девет годишен, потреперващ, започна да сваля халата си, бавно за да не увреди забучения абокат в ръката си. Самоп свалянето на халата му отне десетина минути. Продължи с горницето на пижамата, за която му трябваше поне още толкова време. После дойде проблемът със закачането – бяха оставили само една кукичка за дрехи – и това сега му се видя искрено несправедливо. Започна да му става хладно, но все пак се радваше на моментите усамотение. Също и на това, че скоро ще се потопи под топлия душ и от болничната миризма по тялото му поне за известно време няма да остане и помен.
Някой дойде и изполва тоалетната до него, така че му развали пълната идилия. Махането на чорапите и гащите му беше изключително трудно, защото трябваше да балансира поне за момент на един крак, както и да се наведе, а вече не можеше да се навежда.
В банята не бяха предвидили дръжка за хващане. Нямаше къде да седне. Дали изобщо някой се къпе в тази баня? Дали като са я строили са мислели за болните, които ще я ползват?
Горски най-накрая беше готов, макар и премръзнал. Протегна съсухрена кокалеста ръка, настрои водата на 33 градуса и посегна към бутона за пускане.
Натисна го. Но от душа не потече топла вода.
Тонове студени пръски, остри и тежки, като разтопени глетчери, се сурнаха върху голото и крехко тяло на почти осемдесетгодишния старец. Горски не можеше да прекрати бесния им теч, трябваше да изчака предварително зададеното време, за да може душът да спре сам.
Сега, целият подгизнал и треперещ изпод ледените струи, на Горски му предстояха поне тридесет кошмарни минути, докато се облече отново.
Той осъзна какво значи това.
„Колко странно“ - си каза. Да загинеш заради един детайл.
Те всъщност в болниците нямаха задължение да слагат табелки: „Не се къпете, няма топла вода.“ Не – вината си е негова, да беше проверил.
„Колко тихичко и ежедневно идва смъртта“ - си каза той. „Без нищо героично, без нищо специално.“

Горски не посегна да се облече.
Постоя, помисли и натисна съдбовния бутон,
картината с падащите глетчери се появи отново
и той се потопи изцяло в нея.

manuiloff.com „Книга на промените” © Александър Мануилов, 2012-14 г./ „Book of Changes” ©Alexander Manuiloff, 2012-14